

København men havde et indbringende Kald i Byens umiddelbare Nærhed; men da han var Enkemand uden Børn, saaes han saa godt som daglig i Hovedstaden, hvor han betragtedes som en af Selskabslivets Seværdigheder. Han havde i de senere Aar hørt til den afdøde Generalkonsul Torms Middags-Venner, og som saadan var han ogsaa af og til bleven indbudt til Etatsraad Hansted, mellem hvis Gæster han dog ikke altid var lige velset, endskønt det var bekendt, at han i religiøs Henseende var fuldkommen rettroende, endog strengt ortodoks, og at han i sit Sogn førte en skaanselsløs Kamp mod alle Dissentere.

Damerne anbragte sig paa Tremmebænken under Æbletræet, medens Pastor Petersen nedlod sig i en højrygget Havestol overfor dem. Emanuel derimod blev staaende oprejst og forskansede sig straks bag den uigennemtrængelige Tavshed, han gerne iagttog i fremmedes Nærværelse.

Pater Rüdeshimer lod, som om han sletikke lagde Mærke til, at han just ikke havde faaet nogen synderlig hjertelig Modtagelse. Med uforstyrrelig Sindsro tog han Hatten af Hovedet og tørrede sig over Panden med sit Lommetørklæde.

Da de første Hilsner var vekslede, de første Spørgsmaal om Rejsen, Befindendet o. s. v. besvarede, vendte Fru Betty sig imod ham og sagde:

„Det var virkelig en Overraskelse at træffe Hr. Pastoren her. Har De maaske været her længe?“

„Længe nok eller altfor kort . . . ganske som De behager, Frue! Naar Klokken bliver eet, har jeg været her præcis i tre Dage.“

„Tre Dage . . . altsaa kom De hertil sammen med Frk. Tønnesen?“

„Samme Dag som Frk. Tønnesen, ja. Vil De sige mig, Frue . . . kunde jeg gøre andet? Jeg vil betro Dem, jeg har tænkt meget over den Sag. Men var